

Minningarorð um Leilu Solmunde, forkvinnu í MBF

Leila er ikki longur okkara millum. Vit fara at sakna teg og okkara samstarv, Leila. Tað kennist tóm at hugs, at tú ikki ert her longur. Tað eru bert fáir mánaðir, síðan vit hildu 30-ára føðingardagin hjá MBF saman við tær. Tað kom okkum ikki til hugs tá, at tú so skjótt, bara fimti ára gomul, skuldi fara frá okkum.

Leila var forkvinna í Giktafelagnum í nógv ár. Seinastu umleið 8 árin hevur hon verið forkvinna í MBF. Hesi árin hava vit á Almannastovuni/Nærverkinum kent Leilu.

Vit kenna Leilu sum eina kveikjandi og livandi, men hóvliga og stillføra stríðskvinnu. Uttan hóvasták, men málrættað og við stórum tolni arbeidði Leila fyri at vinna teimum javnrættindi, ið hava skerðar møguleikar at virka orsakað av kroniskari sjúku ella breki. Leila royndi at vísa á loysnir, heldur enn at grenja um forðingar, sum hon sjálf tók til. Og hon hevði eina ósvikaliga trúgv uppá, at har viljin er til staðar, eru ábøtur møgulegar. Og tað hevur hon prógvað fyri okkum.

Tað avgerandi fyri Leilu var at vísa á, at tey, ið bera brek eiga somu virðing sum onnur menniskju, hvørki meiri ella minni. Hon roknaði við samhaldsfesti sum

endurbót fyri vantandi møguleikar at vinna inn-tøku ella størri byrðum sum avleiðing av serligum tørvi. Hon ynskti ikki at fáa olmussu, sum hon kallaði onkra veiting, ið ikki hevur grund í, at brekið ella sjúkan viðførir serligar útreiðslur hjá hennara limum, sum onnur ikki hava.

Leila var sera virkin í arbeiðnum at fáa ST-sáttmálan um javnrættindi teirra brekaðu setta í gildi í Føroyum. Hetta hendi í 2009. Fyri

Leilu var tað sera avgerandi at tryggja teimum, ið bera brek, javnbjóðis rættindi og atgongd til luttøku á øllum økjum í okkara samfelag. Hon legði serliga dent á sektorábyrgdina, har tað er ábyrgdin hjá hvørjum myndugleika sær at tryggja, at lagt verður soleiðis til rættis, at pláss er fyri fólki, ið hava serligan tørv orsakað av breki. Tað verið seg í skúla, útbúgving, arbeiði ella aðrastaðni. Hon var sjálf beinleiðis virkin at vísa á týðningin av

at fáa atgongd til handilsbygningar, bókasavn, skrivstovur o.a. Tað var óneyðug við nógvum orðum fyri at vísa á trupulleikan – tað var sjón fyri søgn, tá hon sjálf møtti í rullistóli.

Leilu líkt vóru tað meginreglur um menning og endurmenning (rehabilitering), meistring og læring, sum hon legði dent á í brekpolitikkinum. Endamálið eigur at vera at stuðla tí sjúka ella brekaða til at liva eitt so vanligt, sjálvstøðugt, innihaldsrikt og virkið lív sum til ber. Júst sum Leila sjálf altíð hevur roynt.

Menning og endurmenning verður ein týðandi snúningsdepil í okkara royndum at menna almannaverkið, nú Almannastovan og Nærverkið leggja saman. Vit høvdu vænta og vóna, at Leila kom at taka lut í tilgongdini og koma við sínum góðu ráðum og hugskotum.

Vit koma at sakna títt gløgga eyga og kritisku, men altíð uppbyggjandi viðmerkingar, Leila.

Hvíl í friði!

Til tykkum avvarðandi við samkenslu

**Almannastovan /
Nærverkið
Petra Johnsdóttir Joensen,
stjóri**

*Góða Leila.
Sorg nívandi fund
um midnáttar stund
pínandi sár
rennandi tár*

*tín reyst hoyrist røða
fyri rætti at bløða
tín lekjandi tala
ein friðsom sæla
gav tjóðini mót
manga heilsubót*

*vísdóms kvinna
mangan gav linna
visti at siga
og um at tiga
umsorgar kín
eins og silvurlín*

*brádliga fórt
tómlendi stórt
taða hvønn teig
varðar á leið
títt smíl stendur trygt
og tað, ið er bygt*

*hvíl í frið
við frelsarans lið
vit síggjast – farvæl*

Kristina Toftegaard

Minningarorð um Jákup Andreas Hentze

19. jan. 1967 - 11. jan. 2012

Altíð eitt smíl, altíð klárur, soleiðis kendi eg Jákup Andreas. Hann elskaði at kava og var sera djarvur. Hann, eg og umleið seks aðrir føroyingar hava tikið vinnukavara útbúgving á NYD – Norsk Yrke Dykker-skole, og var hann, eins og vit, sera errin av síni kavara-útbúgving.

Eg eri ómetaliga keddur av ikki aftur at kunna kava saman við Jákup Andreasi

og ikki aftur at vera saman við hesum broandi og jaliga manni.

Við hesum fáu orðum vil eg lýsa frið yvir minnið um Jákup Andreas Hentze og samstundis senda eina heilsan til pápa hansara. Teir vóru so sera tætt knýttir. Og við samkenslu til Olgu og døturnar og alla familjuna.

Ingi Sørensen
13/03-2012

